

Arrest

nr. 230 732 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore advocaat M. KIENDREBEOGO
Louizalaan 112
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2019 tot terugdrijving en tot intrekking van een visum .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. REIGNS NTEKEDI, die loco advocaat M. KIENDREBEOGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, geboren te Ndiagianiao op [...]1982.

Verzoeker werd door de Spaanse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C geldig van 6 december 2019 tot 19 januari 2020 voor een toeristisch bezoek. Verzoeker is ook in het bezit van een nationaal Senegalees paspoort.

Op 12 december 2019 heeft verzoeker zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Dakar, met bestemming Bilbao.

Op 12 december 2019 is verzoeker gehoord.

Op 12 december 2019 nam de met grenscontrole belaste inspecteur D.A. een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar Bilbao (Spanje) door te reizen voor vriendenbezoek. Hij legt een doorreisticket naar Bilbao en een terugkeerticket dd. 10.01.2020 en een hotelreservatie in het “Bcool Bilboa” hotel te Bilbao van 08.12.2019 tot 07.01.2020 voor. De periode van zijn reservatie komt niet overeen met zijn voorgenomen reisbewegingen. Betrokkene verklaart deze reservatie enkel geboekt te hebben om zijn visum te bekomen en hij bij zijn vriend, de genaamde N. M., te zullen verblijven. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Op basis van de gegevens in het “VIS” blijkt dat het visum door het Spaans Consulaat-generaal in Dakar voor een toeristisch bezoek in Spanje. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in Spanje.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

(...)

Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een mastercard waar volgens zijn eigen verklaring 30000 XAF (= +/- 45 euro) op staat voor een voorgenomen verblijf van 30 dagen (terugkeerticket dd. 10.01.2020) in Spanje. Hij is niet in het bezit van een officiële garantverklaring van Spanje en beschikt niet over cash geld. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Spanje over 90 euro/dag/persoon te beschikken.”

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot intrekking van een visum.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar Bilbao (Spanje) door te reizen voor vriendenbezoek. Hij legt een doorreisticket naar Bilbao en een terugkeerticket dd. 10.01.2020 en een hotelreservatie in het “Bcool Bilboa” hotel te Bilbao van 08.12.2019 tot 07.01.2020 voor. De periode van zijn reservatie komt niet overeen met zijn voorgenomen reisbewegingen. Betrokkene verklaart deze reservatie enkel geboekt te hebben om zijn visum te bekomen en hij bij zijn vriend, de genaamde N. M., te zullen verblijven. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Op basis van de gegevens in het “VIS” blijkt dat het visum door het Spaans Consulaat-generaal in Dakar voor een toeristisch bezoek in Spanje. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in Spanje.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is in het bezit van een mastercard waar volgens zijn eigen verklaring 30000 XAF (= +/- 45 euro) op staat voor een voorgenomen verblijf van 30 dagen (terugkeerticket dd. 10.01.2020) in Spanje. Hij is niet in het bezit van een officiële garantverklaring van Spanje en beschikt niet over cash geld. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Spanje over 90 euro/dag/persoon te beschikken."

Op 12 december 2019 neemt de gemachtigde tevens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Een repatriëringsdatum is vastgesteld op 24 december 2019.

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift kiest verzoeker het Frans als proceduretaal.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt: *"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."*

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, Droit administratif*, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij, te meer nu een repatriëringsdatum is vastgesteld op 24 december 2019.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1 In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, het legaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissingen op stereotiepe wijze werden gemotiveerd en er niet werd verduidelijkt over welke reisdocumenten hij dient te beschikken. Om zijn visum te verkrijgen had hij alle nodige documenten voorgelegd en het doel van zijn reis gepreciseerd. Pas in België vernam hij dat de reservering van zijn hotel was geannuleerd, naar aanleiding waarvan hij een nieuwe reservering heeft gemaakt. Ter staving van deze reservering legt hij een stuk voor ter terechtzitting. Als lid van de presidentiële garde heeft hij geenszins de intentie om in België of in Spanje te blijven. Hij weigerde de bestreden beslissingen te ondertekenen omdat hij zou verklaard hebben bij een vriend te verblijven en niet op hotel. Zijn vriend zou hem enkel als gids dienen. Met de nieuwe reservering van het hotel toont hij ook aan wel over voldoende middelen te beschikken.

2.3.2.2 In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985, van artikel 34 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna verkort de Visumcode) en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Hij voert eveneens machtsmisbruik aan.

Verzoeker betoogt dat noch de Verordening nr. 810/2009, noch andere communautaire bepalingen voorzien in de verplichting over toeristische brochures te beschikken om het Schengengrondgebied te kunnen betreden. Hij heeft dergelijke info niet nodig aangezien zijn vriend als gids optreedt.

2.3.2.3 Beide middelen worden samen besproken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de

beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

In de mate de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de vreemdelingenwet voor wat de terugdrijving betreft en artikel 34 (2) van de Visumcode voor wat de intrekking van het visum betreft.

Artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;"

Artikel 34 (2) van de Visumcode luidt als volgt:

"Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgifte voorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld."

Uit een lezing van de motieven van de bestreden beslissingen kan worden afgeleid dat de motieven niet stereotiep zijn, doch toegepast op het concrete geval van verzoeker, hierbij rekening houdend met diens eigen verklaringen. De verwerende partij is niet overtuigd van het reismotief van verzoeker en stoelt dit op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, het ontbreken van stavingstukken en het ontbreken

van afdoende bestaansmiddelen voor de duur van het verblijf op het Schengengrondgebied. Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de Spaanse ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoeker niet van de verplichting om bij binnenkomst zijn reisdoel en voldoende bestaansmiddelen te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het loutere feit dat hij in het bezit is van een visum waarvoor hij bij de aanvraag alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, verzoeker niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, zijn reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken. Hij moet eveneens kunnen aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de periode van zijn verblijf.

Verzoeker citeert de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985. Deze bepalingen bevatten de voorwaarden waaraan de vreemdeling moet voldoen om in aanmerking te komen voor de toekenning van een visum, maar zij verlenen de vreemdeling geen recht op toegang tot de Schengenzone. De Raad merkt trouwens op dat de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord werden ingetrokken door artikel 56 van de Visumcode en wijst tevens op artikel 30 van diezelfde Visumcode waarin eveneens uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het feit dat verzoeker desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum belet de grenscontrole-instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied te verifiëren en ontslaat verzoeker evenmin van zijn verantwoordelijkheid om bij binnenkomst zijn reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen. De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker dit evenwel niet afdoende kan staven. Zo blijkt dat zijn hotelreservatie niet overeenkomt met zijn voorgenomen verblijf in Spanje, verklaart hij niet op hotel te gaan maar bij een vriend te logeren, beschikt hij evenwel niet over een uitnodiging van zijn vriend, is hij niet in het bezit van toeristische info van Spanje en kent hij geen trekpleisters of bezienswaardigheden in Spanje. Verder toont verzoeker niet aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van zijn verblijf in Spanje.

De Raad is van mening dat van een vreemdeling bij zijn aankomst op het Schengengrondgebied mag worden verwacht dat deze onmiddellijk minstens duidelijke verklaringen kan afleggen over het doel van zijn voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en ook dat zijn verklaringen op dit punt eenduidig zijn en blijven. Gezien het geheel van de verklaringen en het ontbreken van stukken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet afdoende zijn aangetoond.

Verzoeker weigerde de bestreden beslissingen te ondertekenen omdat de vermelding dat hij bij zijn vriend in Spanje zou logeren niet correct zou zijn. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt evenwel niet dat er zich onregelmatigheden hebben voorgedaan, noch dat verzoeker zich niet kon uitdrukken in het Frans of dat de grenspolitie hem verkeerd zouden begrepen hebben.

Verzoeker betwist ook het motief dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Hij wijst op de hotelreservatie in Spanje. Evenwel blijkt uit zijn hotelreservatie (toegevoegd aan het verslag van de grenspolitie) dat het hotel niet betaald werd bij reservatie. Ook de thans ter terechtzitting voorgelegde hotelreservatie bevat de vermelding dat de betaling (nog) niet is gebeurd. De bestreden beslissingen motiveren dat verzoeker over een mastercard beschikt met een bedrag van 30000 XAF (ongeveer 45euro), voor een voorgenomen verblijf van 30 dagen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Bovendien beschikt verzoeker niet over een officiële garantverklaring en niet over cash geld. De vaststelling dat hij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken is bijgevolg pertinent.

Waar verzoeker betoogt dat hij niet de intentie had om in België of in Spanje te blijven gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat dit geen motivering van de bestreden beslissingen betreft.

Verzoeker toont verder niet aan met welke feiten of gegevens, die verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissingen, geen rekening is gehouden.

De bestreden beslissingen zijn op afdoende wijze gesteund op artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet en op artikel 34 (2) van de Visumcode.

Beide middelen zijn *prima facie* niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN